

Prof. dr hab. Marek Wasilewski

Wydział Sztuki Mediów

Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

Recenzja sporządzona w związku z postępowaniem habilitacyjnym w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie artystycznej – sztuki piękne dr Agnieszki Grodzińskiej przeprowadzonym na Wydziale Sztuki Mediów Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu

Ocena dorobku artystycznego i teoretycznego

Agnieszka Grodzińska w 2009 roku uzyskała stopień magistra sztuki na Wydziale Edukacji Artystycznej, Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu na kierunku Edukacja Artystyczna w zakresie sztuk plastycznych w zakresie: pedagogiki sztuki, krytyki i promocji sztuki oraz malarstwa sztalugowego z wynikiem celującym. W 2014 roku uzyskała stopień doktora w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie artystycznej – sztuki piękne, nadany uchwałą Rady Wydziału Malarstwa Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu Tytuł rozprawy doktorskiej: „Akomodacja obrazu w procesie postreprodukcyjnego oglądu”. Od 23 września 2013 zatrudniona była jako asystentka w Akademii Sztuki w Szczecinie, Wydział Malarstwa i Nowych Mediów, Pracownia Sztuki w Przestrzeni Publicznej. Od 1 października 2014 zatrudniona jest jako adiunkt w Akademii Sztuki w Szczecinie, Wydział Malarstwa i Nowych Mediów, Pracownia Obrazu/Rysunku 9, Pracownia Obrazu/Rysunku 6

W roku 2009 Agnieszka Grodzińska otrzymała Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Młoda Polska” (wystawa i publikacja artystyczna *Light Fever*, wyd.

Stowarzyszenie Starter), a w 2011 r. stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (cykl wystaw i publikacja *Echo Park*). Książka *Echo Park* (wydana w wydawnictwie *Morava*, w 2012 r.) W latach 2006-2014 działała w Stowarzyszeniu Starter, realizując wystawy,

warsztaty i spotkania w poznańskiej, a następnie warszawskiej siedzibie: *Muzeum* (w duecie z Marko Tadić), Galeria Starter, Warszawa (2013), *Temperatura ciała perfekcyjnie czarnego*, Galeria Starter, Warszawa (2012), *Pokoje i widoki*, Galeria Starter, Poznań (2010), *Art for the Social Change - Osłódź sobie kulturę*, w ramach Europejskiego Kongresu Kultury we Wrocławiu (2011), *Poznań Poetów*, we współpracy z CK Zamek w Poznaniu i Stowarzyszeniem Starter (2009), warsztaty artystyczne *Kolorfix* i *Slajdszot* w Galerii Starter w Warszawie (2012). Działania artystyczne prowadzone w oparciu o formułę autorskiego warsztatu realizowała także w Królikarni w Warszawie (2013) oraz Muzeum Narodowym w Warszawie (w programie edukacyjnym do wystawy Marka Rothko, we współpracy ze Spotlight Kids, 2013). W 2012 roku uczestniczyła w ogólnopolskich konferencjach naukowych: *Problemy edukacji kulturalnej i artystycznej* oraz w konferencji *Artysta-Kurator-Instytucja-Odbiorca* w Galerii Miejskiej Arsenał w Poznaniu. Od 2010 wykłada przedmiot *Cieleśność w historii sztuki* w Katedrze Nauk Społecznych Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu. Od 2011 r. prowadzi stałą współpracę z magazynem *Artpunkt*, wydawanym przez Galerię Sztuki Współczesnej w Opolu, gdzie do 2017 r. Prowadzi autorską kolumnę zatytułowaną *Read and Die*. W 2012 r. została laureatką konkursu *Curators Network*, realizowanego przez MOCAK (Muzeum Sztuki Współczesnej) w Krakowie, oraz finalistką konkursu *Talenty Radia #3*. W 2014 otrzymała Medal Młodej Sztuki, przyznawany przez „Głos Wielkopolski”. W roku 2016 uzyskała Stypendium Funduszu Wyszehradzkiego zrealizowany jako rezydencja w Futura Karlin Studio w Pradze. Brała także udział w programie Erasmus + w Rozenstraat w Amsterdamie. W roku 2018 otrzymała stypendium Funduszu Wyszehradzkiego zrealizowane jako pobyt rezydencyjny w Bartok-negyed (Eleven Blokk Art. Foundation) w Budapeszcie.

Agnieszka Grodzińska prezentowała swoje prace na wystawach indywidualnych: W 2018 roku *References/Open Studio*, Bartok-negyed (Eleven Blokk Art Foundation), Budapeszt, Węgry, *Second Shower*, Galeria Rodrigez, Poznań, Polska, *Manipure*, Miejski Ośrodek Sztuki w Gorzowie Wielkopolskim, *Trap is Ready. Head is Done*, Galeria Sztuki Współczesnej w Opolu, *No More No Less*, Zona Sztuki Aktualnej, Szczecin. W 2016 roku

Classy of an Art Class /Open Studio. Artist in Residence, Futura Karlin Studio, Praga, Czechy. *Po trzecie: Obiekt Fotografii*, Galeria PF, Centrum Kultury Zamek, Poznań, *Having a Lie with You*, Galeria Ina, Budapeszt, Węgry. W roku 2015 *Chcesz mieć spokój w grobie, nie zostawiaj nic po sobie*, BWA Zielona Góra, *Hard Light in the Light Heat*, Galeria Wozownia, Toruń. W 2014 roku *Flex-O-View. S-q-u-e-e-z-e to Focus*, Garbary 14, Poznań. Brała także udział w licznych projektach zagranicznych takich jak: 2019 Wystawa zbiorowa *Soon This Body Will Be Still*, Matca Art Space, Cluj Napoka, Rumunia (22.02-15.03.2019) 2018 Wystawa indywidualna *References/Open Studio*, w Bartok-negyed (Eleven Blokk Art Foundation), Budapeszt, Węgry, Kraje Wyszehradu. Prezentacja odbyła się podczas Budapeszt Gallery Weekend (5-9.09.2018) 2016 Wystawa indywidualna *Classy of an Art Class /Open Studio* Artist in Residence, Futura Karlin Studio, Praga, Czechy (3-18.09.2016) Wystawa indywidualna *Having a Lie with You*, Galeria Ina, Budapeszt, Węgry Wystawa zbiorowa *Roy da Prince*, Galeria Futura, Praga, Czechy (9.12. 2016-12.02.2017), Wystawa zbiorowa *Streaching Space*, Galeria Ina, Budapeszt, Węgry (7.09- 28.10.2016), wystawa w ramach Budapest Gallery Weekend, Wystawa zbiorowa *POLISH(ED)HUNGARIAN*, we współpracy z Eastern Europe's Leading Contemporary Art Fair i Art Market Budapest, Apteka Sztuki i Instytut Węgierski w Warszawie, Polska (19.05.2016), 2015 Wystawa zbiorowa *Beyond the Obvious – Contemporary Women Artists from CEE*, Budapest Gallery Weekend, Galeria Ina, Budapeszt, Węgry (09.12-24.10.2015) 2014 Udział w prezentacji artystycznej *Pecha Kucha Night*, Bratysława (1.10.2014).

Agnieszka Grodzińska jest także autorką publikacji: *Klapsiki w półśrodki. Rozważania nad afordancją przestrzeni i aktywnością artystyczną w obliczu ekonomizacji rekreacji w: Miejsca. O przestrzeniach dla sztuki*, red. M. Kaźmierczak, A. Orlikowska, Wydawnictwo Artystyczno-Naukowe Wydziału Malarstwa i Nowych Mediów Akademii Sztuki w Szczecinie, Szczecin 2019 (w druku) *Alternatywność przestrzeni i jej kluczowy aspekt procesualny. O zmienności znaczeń i postaw oraz roli procesu w społecznym stanowieniu, żywocie własnym oraz kontrakcie międzyplanetarnym*, w: *Miejsca. O przestrzeniach dla sztuki*, red. M. Kaźmierczak, A. Orlikowska, Wydawnictwo Artystyczno-Naukowe Wydziału Malarstwa i Nowych Mediów

Akademii Sztuki w Szczecinie, Szczecin 2019 (w druku). *Well-sorted hieroglyphic being w: Tekst wizualny jako forma meta-sztuki*, red. D. Dąbrowska-Wojciechowska, M. Kaźmierczak, Wydawnictwo Artystyczno-Naukowe Wydziału Malarstwa i Nowych Mediów, Akademia Sztuki w Szczecinie, Szczecin 2018. *Cultural Standard Time*, w: *Artysta-Kurator-Instytucja-Odbiorca. Przestrzenie autonomii i modele krytyki*, red. M. Kosińska, K. Sikorska, A. Skórzyńska, Galeria Miejska Arsenał, Poznań 2012. W 2016 roku-Tekst do publikacji *My Art Guide East Central Europe (Europe Exploring Series)*, wyd. Lightbox Exploring, Polska/Czechy/Słowacja/Węgry/Rumunia. *Who run this world? Word!, How to look at looking? The Thickness of Thing, the Edge of Meaning.*, W magazynie Artpunkt #26, wyd. Galeria Sztuki Współczesnej w Opolu. *Nothing is Important. Nothing is Important! Until Then if Not Before.*, tekst w magazynie Artpunkt #25, wyd. Galeria Sztuki Współczesnej w Opolu. W 2015 *Aesthetics of Contract/Contract of Aesthetics. Copyright vs Copyleft*. W magazynie Artpunkt #24, wyd. Galeria Sztuki Współczesnej w Opolu. *Never Read, Only Look at the Pictures*, tekst w Magazynie Artpunkt #23, wyd. Galeria Sztuki Współczesnej w Opolu *Knowledge and shaping of archives/Archives and the shaping of knowledge.*, tekst w 22 numerze magazynu Artpunkt, wyd. Galeria Sztuki Współczesnej w Opolu *Value as a ready-mades*, tekst w 20 numerze magazynu Artpunkt, wyd. Galeria Sztuki Współczesnej w Opolu. Biorąc pod uwagę powyższe informacje należy stwierdzić, że dr Agnieszka Grodzińska jest aktywną artystką w polu sztuk wizualnych. Jej prace prezentowane są zarówno w obiegu krajowym jak i międzynarodowym. Agnieszka Grodzińska jest artystką multimedialną, posługującą się w swojej rozległej praktyce artystycznej bogatymi środkami wyrazu. W kręgu jej zainteresowania leży zarówno praca z obiektami, instalacją, filmem wideo, rysunkiem jak i różnymi technikami powielania obrazu, fotografii i tworzenia publikacji artystycznych. Artystka tworzy także kolaże na papierze i wykorzystuje w swojej pracy techniki kserograficzne. W jej praktyce artystycznej charakterystyczne jest wykorzystanie technik reprodukcji i akumulacji obrazu do prowadzenia analitycznych obserwacji dotyczących krytyki instytucjonalnej, statusu obrazu i sztuki jako narzędzia tworzenia wiedzy. Agnieszka Grodzińska jest także autorką tekstów, w których w interesujący sposób potrafi

połączyć swoje doświadczenia praktyczne z szerszym kontekstem teoretycznym. Jest artystką, która rozciąga swoją praktykę twórczą na zróżnicowane obszary działalności tworząc z nich wspólne, konsekwentne logicznie pole.

Ocena dorobku dydaktycznego

Agnieszka Grodzińska w latach 2010-2014 zatrudniona była jako specjalista edukacji artystycznej w Centrum Wspierania Rozwoju Dzieci i Młodzieży „Klub” w Poznaniu. Prowadziła tam działalność artystyczno-terapeutyczną z młodzieżą i dziećmi i warsztaty artystyczno-edukacyjne dotyczące sztuki i działań performatywno-wizualnych. W latach 2010-17 wykładała przedmiot *Cielesność w historii sztuki*, w Katedrze Nauk Społecznych, Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu. Jako pracownik Akademii Sztuki w Szczecinie zaangażowana była w opiekę kuratorską nad projektami artystycznymi, w których brali udział studenci: wystawa *Index 13* w Muzeum Narodowym w Szczecinie (wrzesień-październik 2013) wystawa *IX Pracowni Obrazu* pt. *Pumas*, realizowanej w Akademii Sztuki oraz w Pomorskim Uniwersytecie Medycznym w Szczecinie (październik 2017) *Bed/Double Scotch/One Pair of Shoes*, w Hotelu Polonez w Poznaniu, marzec-czerwiec 2018. Była także wielokrotnie promotorka prac licencjackich i magisterskich na Akademii Sztuki w Szczecinie. Prowadziła wykłady popularyzujące sztukę: *Classy of art class*, w Galeria Sztuki Współczesnej w Opolu (30 maja, 2017, Opole), *Jak nie zepsuć artystki/artysty w szkole?*, towarzyszący A-Kumulacjom 2019, Kaliskie Biennale Sztuki, Wydział Pedagogiczno-Artystycznym (18 luty 2019, Kalisz) oraz warsztaty: *Ready for a ready-mades*, warsztat z okazji stulecia *Fontanny Duchampa*, Galeria Sztuki Współczesnej w Opolu w roku 2017, Warsztat autorski w cyklu *Bloki Animacji*, przedsięwzięcie edukacyjno-kulturalne prowadzone na Os. Chrobrego w Poznaniu, które towarzyszyły Festiwalowi Animator 2016, ramach Festiwalu Malta, Poznań, Warsztat *Miastografia*- warsztaty w ramach Design Days, współorganizowane z Fundacją UAP, Poznań. *Lokalsi*, cykl warsztatów prowadzonych w ramach projektu i wystawy w Galerii Miejskiej Arsenał w Poznaniu, z grupą lokalnych młodych twórców z dzielnicy Naramowice w Poznaniu (od marca do lipca 2014).

Agnieszka Grodzińska jest zaangażowana w proces dydaktyczny na uczelni i w opiekę nad projektami artystycznymi studentów poza akademią. Prowadzi także działalność popularyzującą zagadnienia sztuki współczesnej w postaci warsztatów i wykładów poza uczelnią. To zaangażowanie wypada ocenić wysoko jako część wkładu artystki w budowanie świadomości społecznej i pracy na rzecz lokalnych środowisk..

Ocena pracy habilitacyjnej

Dr Agnieszka Grodzińska wskazała publikację *Clasy of an Art Class: Nawigacje i Ćwiczenia* wydana przez Wydawnictwo Artystyczno-Naukowe Wydziału Malarstwa i Nowych Mediów Akademii Sztuki w szczecinie w 2018 roku oraz cykl prac włączonych w serię *Classy of an Art* z lat 2016-2018 jako aspirujące do spełnienia warunków określonych w ustawie o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki z 14 marca 2003 roku. Praca powstała podczas rezydencji artystycznych i podróży w Niemczech, Słowacji, Czechach, Holandii i na Węgrzech. Jak pisze w autoreferacie autorka, projekt dotyczy sposobów działania różnych instytucji artystycznych i edukacyjnych oraz ich relacji z jednostkami a także rozważa problematykę władzy, widoczności, kontroli, dyscyplinowania poprzez różne metody edukacyjne. Autorkę interesuje także architektura rozumiana jako narzędzie budowania systemów władzy i widoczności. Agnieszka Grodzińska rozwija w tej pracy przyjętą już wcześniej perspektywę patrzenia na modele kulturowe i procesy percepcyjne zachodzące pod wpływem reprodukcji i dystrybucji obrazów. Jednak ich centralnym zagadnieniem jest jak to nazywa autorka: uważne przyjrzenie się habitusom uczenia sztuki. Termin „habitus” odnosi się tutaj, do pojęcia wprowadzonego przez socjologa Pierre Bourdieu w latach '70. ubiegłego wieku definiowanego jako „system trwałych i przekazywalnych dyspozycji”. Jak pisze Zofia Łakniewska, dyspozycje te są rezultatem wyuczonych w dzieciństwie, czy opartych na społecznych doświadczeniach schematów reakcji i zachowań, które znajdują swoje odzwierciedlenie w sposobie bycia, posiadanych predyspozycjach, tendencjach czy skłonnościach danej grupy osób w konkretnej kulturze. Habitus wykracza poza prostą socjalizację, „obejmując wszystkie przeszłe doświadczenia, działa w każdej chwili jak matryca postrzeżeń, ocen i działań i

umożliwia wypełnianie nieskończonego zróżnicowanych zadań dzięki analogicznym transferom schematów pozwalających rozwiązywać podobne problemy i dzięki stałemu korygowaniu osiągniętych wyników, dialektycznie wytwarzanemu przez te rezultaty” Bourdieu wskazuje, że warstwy społeczne posiadające kapitał kulturowy i symboliczny narzucają swój habitus w celu podtrzymania swojej dominacji społecznej i dopuszczają się tym samym swego rodzaju przemocy symbolicznej. Choć habitus jest systemem porządkującym relacje symboliczne pozostaje elastyczny i otwarty na zmiany. Osobnym zagadnieniem jest więc wypracowanie działań i strategii umożliwiających jego korektę.

Publikacja Agnieszki Grodzińskiej podzielona jest na dwie części: „Nawigacje” i „Ćwiczenia”. Część pierwsza, „Nawigacje” dotyczy poszukiwania odpowiedzi na pytania o „metodę, punkty odniesienia, rolę artysty w procesie edukacyjnym.” Jako materiał do tej części posłużyły rozmowy z artystami uczącymi sztuki oraz przyglądanie się miejscom gdzie pracują. „Nawigacje” podzielone zostały na podrozdziały, które stanowią usystematyzowane kategorie określające różne aspekty habitusu sztuki. Kategorie te układają się w swoisty krytyczny słownik pojęć w którym pojawiają się takie hasła jak na przykład: Autopromocja, Dyskomfort, Granice, Narzędzia, Nazywanie, Sprawczość itd. Treści zawarte w hasłach to anonimowe fragmenty rozmów z artystami. Decyzja o anonimowości wypowiedzi motywowana jest przez Grodzińską chęcią opisaną specyfiki pola w którym artyści uczą sztuki a nie specyfiki indywidualnych postaci. Powstał w ten sposób polifoniczny wielogłos zawierający w założeniu różne metody dydaktyczne, postawy i wątpliwości. W tym chaotycznym zestawieniu nie otrzymamy konsekwentnie usystematyzowanej wiedzy, to raczej luźno powiązany zestaw obrazów, wrażeń i odczuć, w których praktyka artystyczna spleta się z praktyką edukacyjną, wspomnienia i impresje z obserwacjami i analizami. Istotnym aspektem publikacji jest jej szata graficzna, sposób w jaki prezentowane są w niej teksty i obrazy, które stanowią bardzo ważny jej składnik. Czytanie „Nawigacji” polega na jednoczesnym czytaniu tekstu i ilustracji, zdjęć, rysunków, dokumentacji akcji artystycznych i obiektów a także wizualnych notatek artystów, z którymi autorka przeprowadziła wywiady. Niewątpliwie obok przyjemności obcowania ze zróżnicowanym, interesującym i miejscami

intrygującym materiałem ilustracyjnym „Nawigacje” pozostawiają czytelnika w stanie niedosytu. Nieco ponad stu stronicowa publikacja nie jest w stanie wyczerpać w żadnym stopniu ambitnie zarysowanego pola badawczego. Można uznać ją za ciekawy projekt badawczo-artystyczny, który ponosi jednak w dużym stopniu porażkę, do której przyczynia się sfragmentaryzowanie subiektywnych wypowiedzi, które pozbawione pogłębionej argumentacji nabierają wagi tak zwanych „złoty myśli”. Mimo to „Nawigacje” są interesujące i prowokują do myślenia na temat niedopasowania systemu kształcenia artystycznego do współczesnych praktyk sztuki. Ukazują pole nauczania sztuki jako „grzązki grunt” w którym wszystko jest niepewne, niedokładnie zarysowane, na którym trzeba być niesłychanie uważnym i ostrożnym. „Nawigacje” nie mają w sobie jednak takiej wagi i gęstości treści jak na przykład wydana w 2015 roku w wydawnictwie Phaidon książka Akademii X lessons in Art+Life, która jest prawdziwie inspirującym „podręcznikiem nawigacji” w edukacji sztuki. Jak pisze Karolina Majewska–Gude: „Artystka definiuje edukację artystyczną jako praktykę afektywną, jako obszar kontaktu, konfliktu, wymiany i produkcji doświadczeń...Chce ochronić autonomię oraz zachować energię i spontanizację w systemie sztuki.” Jak łatwo zauważyć nie są założenia nadmiernie odkrywczymi ani w żadnym stopniu przełomowe. Są to założenia zachowawcze i ostrożne, nie podzielające optymizmu wielkich szkół XX wieku, które poprzez nauczanie sztuki chciały zmieniać życie społeczne, tworzyć idee, ideologie i utopie. Być może właściwym określeniem dla tego co stworzyła Agnieszka Grodzińska jest pojęcie kolażu czyli sklejania, samplingu różnych treści we własną kompozycję, która w najlepszy sposób oddaje specyfikę jej myślenia oraz pokolenia artystek i artystów, którzy są jej bliscy.

Część druga publikacji pt „Ćwiczenia” prezentuje dorobek artystyczny kandydatki przedstawiony jako praktyczna część pracy habilitacyjnej. Tu pojawia się komplikacja formalna, z jednej strony można i należy traktować ten druk jako autonomiczną, rządzącą się swoimi prawami publikację, z drugiej jako źródło wiedzy o dorobku artystycznym autorki, który przedstawiony został jako praca habilitacyjna. Nie zobaczymy więc, poza nieruchomymi kadrami filmów stworzonych przez artystkę, które jak wynika z dokumentacji

stanowią istotną część jej twórczego dorobku. Umieszczony na końcu książki spis ilustracji nie sprzyja orientacji w pracach artystki, choć zapewne wyrzucenie tekstu na koniec publikacji jest korzystnym rozwiązaniem z czysto estetycznego punktu widzenia. Tytuł „Ćwiczenia” wskazuje na procesualny charakter działań artystki. Ćwiczenie to działanie, to praca nad udoskonalaniem siebie i tego co się tworzy, to rozłożona w czasie czynność, która ma nas przygotować do prawdziwego sprawdzianu siły, wiedzy lub umiejętności.

Jak pisze Karolina Majewska-Gude prace Agnieszki Grodzinskiej to przestrzenne konstelacje znalezionych i przetworzonych obiektów i obrazów. Wśród prac przedstawionych przez Agnieszkę Grodzińską znajdziemy: akryle na płótnie, kolaże na papierze i na płótnie, druki kserograficzne z odręcznymi rysunkami, druki kserograficzne na jedwabiu, neon i instalacje site specific, projekcje slajdów, sitodruk na tkaninie, fotografie, książkę artystyczną, tzw. instalacje wieloelementową, lightboxy, obiekty, filmy wideo, animacje fotograficzne, działania w przestrzeni. Ta długa lista konieczna jest do zdania sprawy z tego jak wieloma technikami posługuje się artystka, jak szerokie jest pole jej twórczych eksperymentów i ćwiczeń. Przeglądając dokumentacje tych prac zauważyć można, że to co najważniejsze dla odbioru sztuki Agnieszki Grodzińskiej odbywa się na połączeniach i zestawieniach elementów, technik, tekstów i obrazów. Odnoszę wrażenie, że strategia artystyczna Grodzińskiej nie polega na tworzeniu nowych bytów, lecz raczej na ustanawianiu nowych relacji pomiędzy tym co znalezione, zauważone, podpatrzone, skopiowane i miejscami, przestrzeniami zarówno tymi trójwymiarowymi jak i płaskimi w formie kompozycji na papierze czy książki artystycznej. To sztuka, która powstaje na resztkach i z resztek tego co pozostawia po sobie człowiek, to sztuka ewidentnie tworzona pod wpływem przesilenia antropocenu, pod wpływem świadomości słabości a nawet daremności języka sztuki, przesytu nadmiarem efektownego konsumpcjonizmu. Dobrym przykładem będzie tu instalacja pod tytułem Art Class Master zrealizowana w Brandenburgii w 2017 r. Składa się ona z drewnianych mebli szkolnych otoczonych ogrodzeniem z prętów używanych do zbrojenia betonu. Zestaw znalezionych przypadkowo elementów tworzy zwarta narrację o ograniczeniach tradycyjnych systemów edukacji, o braku miejsca na obecność człowieka, o sztywności i

fragmentaryzacji struktur, o aksjologicznej pustce, której nie da się wypełnić standardowymi elementami systemu. Jak pisze Karolina Sikorska „Agnieszka Grodzińska w swoich pracach ... bezlitośnie – choć nieraz z przymrużeniem oka- konfrontuje nas i z współczesnym systemem edukacji poprzez sztukę, i z samym światem sztuki. Obnaża mechanizmy napędzające działania instytucjonalnych struktur, ale i nawyki samych artystów, ukazując otoczenie, w którym funkcjonują.” Nie zamykałbym jednak interpretacji twórczości Agnieszki Grodzińskiej w samej demaskatorskiej krytyczności i dekonstrukcji. Sztuka jej pokolenia jest sztuka postkrytyczną, znacznie bardziej zniuansowaną, a nawet poetycką. Prowizoryczność na która także wskazuje Karolina Sikorska, stan zawieszenia, nieustanna konieczność zmiany funkcji, niestałość, ulotność są tu zarówno elementami opisu jak i strategiami przystosowania do panujących warunków i niepewności nadciągających przewartościowań.

Konkluzja

Po zapoznaniu się z dorobkiem dydaktycznym, teoretycznym i artystycznym dr Agnieszki Grodzińskiej stwierdzam, że przebieg jej działalności dydaktycznej i twórczej a także przedstawione prace spełniają wymogi zapisu art. 17 ust. 3 Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki; mówiący, że: „rozprawę habilitacyjną może stanowić oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne (...)”. W związku z tym, mimo poczynionych powyżej krytycznych uwag dotyczących pisemnej części rozprawy habilitacyjnej rekomenduję radzie Wydziału Sztuki Mediów Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu nadanie pani Agnieszce Grodzińskiej tytułu doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki plastyczne w dyscyplinie sztuki piękne.

Poznań 4.01.2020